

**Розважання до літургійних читань від
Журналу Скинія на цей тиждень
українською мовою**

**30 травня - 5 червня
Юліанський календар (Старий стиль)**

Зміст

<u>Етапи розважань</u>	<u>2</u>
<u>30 травня</u>	<u>3</u>
<u>31 травня</u>	<u>7</u>
<u>1 червня</u>	<u>11</u>
<u>2 червня</u>	<u>15</u>
<u>3 червня</u>	<u>18</u>
<u>4 червня</u>	<u>21</u>
<u>5 червня</u>	<u>25</u>
<u>Що таке Журнал Скинія?</u>	<u>30</u>

Етапи розважань

Подаємо схематичні підказки щодо кожного кроку розважання над Словом Божим. [Більше читайте тут.](#)

1. Читання

- Прочитай текст
- Про що він говорить?
- Встанови контекст
- Заглянь у коментарі
- Знайди фразу-ключ

2. Розважання

- Яке моє тут і тепер?
- Що Слово каже мені?
- Підключи уяву
- "Пережовуй" текст
- Слово і моє життя

3. Молитва

- Що я скажу у відповідь?
- Визнання і прохання
- Подяка і прослава
- Молитва Словом
- Моя участь у Літургії

4. Споглядання

- Заклик до навернення
- Зараз я мовчу
- Я в Божій присутності
- Тепер керує Він

Біблійні читання та розважання

30 травня

Неділя самарянки

Діян 11, 19-26. 29-30

Ів 4, 5-42

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 11, 19-26.29-30

Ті ж, що були розсипалися через гоніння з приводу Стефана, досягли аж до Фінікії, Кіпру та й Антіохії, нікому не проповідуючи слова, крім юдеїв. Були ж між ними деякі мужи з Кіпру та з Кирени, які прийшли в Антіохію та промовляли й до греків, благовіствуючи їм Господа Ісуса. Рука Господня була з ними, і велике число було тих, що увірували й навернулись до Господа.

Чутка про це дійшла до вух Церкви, що в Єрусалимі, і вони вислали Варнаву в Антіохію. Коли він прийшов і побачив ласку Божу, зрадів і підбадьорив усіх триматися Господа рішучим серцем, бо він був чоловік добрий, повний Святого Духа та віри. І пристало багато людей до Господа.

Тоді (Варнава) вирушив у Тарс розшукати Савла і, знайшовши, привів його в Антіохію. Вони збирались цілий рік у церкві й силу людей навчали. В Антіохії вперше учнів

називано християнами. Тож учні, кожний з них по спроможі, ухвалили послати братам, що жили в і Юдеї, допомогу; що й зробили, пославши її старшим через руки Варнави і Савла.

Євангеліє від Івана 4, 5-42

Отож прибув він до одного міста в Самарії, яке називається Сихар, неподалеку поля, наданого Яковом синові своєму Йосифові. Там і криниця Якова була.

Натомився з дороги Ісус, тож і присів біля криниці; було ж під шосту годину. Надходить же жінка з Самарії води взяти. Ісус до неї каже: «Дай мені напитися.» Учні ж його пішли були до міста харчів купити. Отож каже до нього жінка самарянка: «Юдей єси, а просиш напитися в мене, жінки самарянки?» Не мають бо зносин юдеї з самарянами. Ісус у відповідь сказав до неї: «Була б ти відала про дар Божий, і хто той, що каже тобі: Дай мені напитися, то попросила б сама в нього, а він дав би тобі води живої.» Мовить до нього жінка: «Ти й зачерпнути не маєш чим, пане, а й криниця глибока, - то звідкіля б у тебе вода жива? Чи більший ти за батька нашого Якова, що дав нам криницю оцю, і сам пив з неї, а й сини його ще й товар його?» А Ісус їй у відповідь: «Кожен, хто оту воду п'є, знову захоче пити. Той же, хто нап'ється води, якої дам йому я, - не матиме спраги повіки. Вода бо, що дам йому я, стане в ньому джерелом такої води, яка струмує в життя вічне.» Говорить до нього жінка: «То дай мені, пане, тієї води, щоб не мала я більше вже спраги та й не ходила сюди черпати.» «Піди ж, - мовить до

неї, - позви чоловіка свого та й повертайся сюди.» Озвалася жінка та й каже йому: «Нема в мене чоловіка.» «Добре еси мовила - відрік їй, - Не маю чоловіка! П'ятьох бо мала еси чоловіків, та й той, що тепер у тебе, - не чоловік він тобі. Правду мовила еси.» А жінка й каже до нього: «Бачу, пане, - пророк ти. Батьки наші на оцій горі поклонялися, ви ж говорите - в Єрусалимі, мовляв, місце, де поклонятися треба.» Ісус до неї: «Повір мені, жінко, - час надходить, коли ані на оцій горі, ані в Єрусалимі будете ви поклонятись Отцеві. Поклоняєтесь ви, не знавши кому. А ми поклоняємося, знавши кому. Від юдеїв бо й спасіння. Та надійде час, - ба, вже й тепер він, - що справжні поклонники Отцеві кланятимуться у дусі й правді. А таких поклонників і шукає собі Отець. Бог - Дух. Ті, що йому поклоняються, повинні у дусі й правді поклонятися.» Жінка й каже до нього: «Відаю, що має прийти Месія, чи то Христос. А прийде, то все і звістить нам.» А Ісус їй: «То я, що говорю з тобою.»

Тоді надійшли його учні і дивувалися, що розмовляє він з жінкою. Не спитав, однак, ані один: «Чого хочеш від неї, або: Чому розмовляєш із нею.» Жінка ж покинула свій глечик, побігла в місто та й каже людям: «Ідіть но і подивіться на чоловіка, що сказав мені все, що я робила. Чи, бува, не Христос він?»

І вийшли з міста й подалися до нього. А учні тим часом заходилися просити його, кажучи: «Їж лишень, Учителю.» Він же їм: «Їстиму я їжу, незнану вам.» Учні тоді заговорили один до одного: «Може хтось йому приніс їсти?» «Їжа моя, -

каже до них Ісус, - волю чинити того, хто послав мене, і діло його вивершити. Чи ви ж не кажете: «Ще чотири місяці, і жнива настануть. А я вам кажу: Підведіть очі ваші та й погляньте на ниви, - вони вже для жнив доспіли. Вже і жнець бере свою нагороду, плоди збирає для життя вічного, - щоб сіяч із женцем укупі раділи. Правильна й приказка до цього: Один сіє, а жне хтось інакший. Послав же і я вас те жати, коло чого ви не трудилися. Інші трудилися, ви ж у їхню працю вступили.»

Численні ж самаряни з того міста увірували в нього з-за слів жінки, яка посвідчила: «Сказав мені все, що я робила». Тож коли прийшли до нього самаряни, то просили, щоб лишився в них. Він і лишився на два дні там. Та й багато більше увірували з-за його слова. Жінці ж вони сказали: «Віруємо не з-за самого твого оповідання - самі бо чули й знаємо, що на правду він - світу Спаситель.»

Розважання від Скинії

Ісуса можна зустріти в несподіваному місці. Самарянка йшла набрати води. Не думала когось зустріти. Здивувалася, що Христос заговорив до неї, бо юдеї із самарянами не могли спілкуватися. Жінка займалася своїми повсякденними справами, не шукала вчителя, не просила допомоги. Напевно б і слова до Ісуса не промовила перша. Але Він сидів там при криниці, чекав на неї, заговорив із нею. Зустріти Ісуса можна не тільки в церкві, а й на роботі, на ринку, у громадському транспорті,

будь-де. Ініціатором зустрічі може бути Бог, Він не мусить чекати, коли я налаштуюся, буду готова, Він може першим звернути мою увагу, промовити до мене.

Ісуса можна впізнати. Самарянка досить швидко перевела розмову в богословське русло – питала про місце й спосіб поклоніння Отцеві. Заговорила про Месію й дізналася, що Ісус ним і є. Почула й повірила. Багато часу знадобилося учням, щоб повірити в Ісуса як Месію, а жінка це відкрила одразу, під час однієї бесіди. Бог є близько, Він дає себе впізнати, бо хоче діяти в моєму житті.

Від Ісуса можна отримати те, чого не просиш. Ісус пропонує самарянці живу воду, яка втамовує спрагу й струмує в життя вічне. Тільки Бог може втамувати спрагу мого серця. Святий Дух є тією живою водою, яка очищає, відновлює, лікує, оживляє.

Зустріч з Ісусом змінює життя. Самарянка покинула глечик і побігла в місто розповісти людям про Ісуса. Уже не хотіла їх уникати, не боялася осуду через свої минулі помилки, а поспішала поділитися доброю новиною. Зустріч з Месією змінила її ставлення до свого життя, до ближніх і до Бога. Зустріч з Ісусом може бути неочікуваною, у несподіваному місці, у незапланований час, але вона може відновити мою віру, показати правду про мене. Не для того, щоб засудити, а щоб запропонувати вихід, щоб звернути увагу на Спасителя, на Його бажання діяти в моєму житті.

31 травня

Понеділок

Діян 12, 2-17

Ів 8, 42-51

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 12, 2-17

Він стяв мечем Якова, Йоанового брата. Побачивши, що це подобалося юдеям, він звелів, крім того, ще й Петра схопити; а були дні Опрісноків. Схопивши його, він посадив його у в'язницю і передав чотирьом чвіркам вояків, щоб стерегли його, бажаючи вивести його перед народ по Пасці.

Отож, Петра стерегли у в'язниці, а Церква молилася горливо Богові за нього. Коли ж Ірод намірявся вивести його, Петро, закутий двома ланцюгами, спав тієї ночі, між двома вояками, а сторожі при дверях стерегли в'язницю.

Нараз з'явився ангел Господній, і у в'язниці засяяло світло. Він, вдаривши Петра по боці, збудив його, кажучи: «Вставай чимскорше!» І ланцюги впали з рук у нього. Далі сказав до нього ангел: «Підпережися і надінь свої сандалі.» (Петро) зробив так. Знову сказав до нього: «Накинь на себе плащ і йди за мною.»

Вийшов Петро й ішов за ним; не знав він, чи це правда, що робив ангел; він думав, що видіння бачить. Минули вони першу варту і другу, і прийшли до залізної брами, що веде в місто; вона сама собою їм відчинилась. Вийшли вони та пройшли одну вулицю, й ангел нараз відступив від нього. Тоді Петро, опритомнівши, мовив: «Тепер я справді знаю, що Господь послав ангела свого і вирвав мене з руки Ірода й від усього, чого очікував юдейський народ.» Цілком свідомий, він пішов у дім Марії, Матері Йоана, що звався Марком, де досить багато зібрались і молилися. Як він постукав у хвіртку брами, вийшла послухати дівчина, на ім'я Рода; і, пізнавши голос Петра, з радощів не відчинила брами, а вбїгши, сповістила, що Петро стоїть при брамі. Ті їй сказали: «Ти збожеволіла!» Вона ж таки своє твердила. Тоді вони сказали: «То його ангел.» А Петро далі стукав. І відчинили і, побачивши його, нестямилися. Махнувши їм рукою, щоб мовчали, він докладно оповів їм, як Господь вивів його з в'язниці, і мовив: «Оповістіть це Яковові і братам.» І, вийшовши, пішов у друге місце.

Євангеліє від Івана 8, 42-51

А Ісус їм: «Був би Бог ваш Отець, любили б ви мене, бо я вийшов від Бога і прийшов: не від себе самого прийшов, а він послав мене. Чого ж не розумієте, що я кажу? Бо слова мого ви слухати неспроможні. Диявол вам батьком, тож волите за волею батька вашого чинити. А був він душогубець від початку, і правди він не тримався, бо правди нема в ньому. Коли говорить брехню, зо свого

говорить, бо він брехун і батько лжі. Мені ж, що правду вам каже, ви не вірите. Хто з вас може довести гріх мені? То чого, коли я правду кажу, ви мені не вірите? Хто від Бога, той слухає слова Божі. Ви ж тому й не слухаєте, бо ви не від Бога.»

Озвались юдеї, і сказали йому: «Чи неправильно ми кажемо, що самарянин еси ще й навіжений?» Відповів Ісус: «Не навіжений я, а шаную Отця мого; ви ж - зневажаєте мене. Слави для себе я не шукаю. Є - хто шукає і судить. Істинно, істинно говорю вам: Хто моє слово берегтиме, повіки не побачить смерти.»

Розважання від Скинії

Уривок з Діянь апостолів можна читати як історичний опис подій. А можна спробувати відшукати певні духовні паралелі у своєму внутрішньому житті. Зрештою, це не така вже й незвична чи наївна практика – Святе Письмо писалося з натхнення Святого Духа не тільки (і навіть не стільки) для того, щоби навести історичні факти. Святі Отці Церкви кажуть, що кожний фрагмент може нам передати за допомогою символічного значення певну духовну істину.

Тому спробуємо сьогодні пошукати духовну інтерпретацію чудесного звільнення Петра. Св. Максим Ісповідник вважає, що образ Петра в оковах символізує стан нашого розуму. Якщо Петро – це наш розум, то кого символізує цар Ірод? Це ім'я перекладається як *слава шкіри*, тобто тілесності, плоті.

Ми можемо погодитися з цим: наша тілесність постійно намагається повністю підкорити розум, відгородити його від духовної реальності міцною сторожею: розвагами, турботами, слабкістю, тобто всім арсеналом матеріального світу. Намагається посадити розум на в'язничний раціон, тільки замість хліба й води тут суто матеріальне сприйняття навколишнього світу й подій у ньому, а більш поживна й різноманітна їжа, тобто збагачений духовністю погляд, у цій камері заборонена.

Наш розум, як і розум апостола Петра, скований вузькістю й обмеженнями тіла й не може сягнути Христа, ані ввійти в спілкування з братами в таємниці Христової Церкви. Святий Максим наводить таку інтерпретацію двох сторож: першою є прояви пристрастей в наших діях, адже так ці пристрасті втримують наш розум у полоні, постійно намагаючись переконати, що вони сильніші, що контролюють і його, і все наше життя. А друга сторожа – це наша свідомо схильність до них, адже якщо ми навіть і втечемо колись від пристрастей, то потім часто свідомо вибираємо дорогу покірного повернення до них, знову віддаючи себе добровільно в їхнє рабство. Залізною брамою є міцне прив'язання всіх наших почуттів, а отже й наших реакцій, життєвих виборів, планів до матеріальних речей.

Сьогодні Господь запрошує нас, щоб ми не втрачали бажання покинути цю темну в'язницю, повернутися до яскравого світу, повного життя. Кожний день Він посилає до нас свого ангела, який намагається розбудити наші думки й

почуття.

Поміть його сьогодні, розбуди свій розум, звільнись від оков і вийди з в'язниці до Христа – твого життя!

1 червня

Вівторок

Діян 12,25 - 13,12

Ів 8, 51-59

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 12,25 - 13,12

Варнава ж та Савло, виконавши службу й узявши з собою Йоана, прозваного Марком, повернулися з Єрусалиму.

Були ж в Антіохії, у Церкві, що там була, пророки й учителі як ось: Варнава, Симон, прозваний Нігер, Лукій Киренейський, Манаен, вихований з Іродом тетрархом, і Савло. Якось одного разу, коли вони служили Господеві й постили, Дух Святий промовив: «Відлучіть мені Варнаву і Савла на діло, до якого я їх покликав.» Тоді вони, попостивши й помолившись, поклали на них руки і відпустили. Ті ж, вислані Святим Духом, прибули в Селевкію, а звідти відпливли до Кіпру.

Прибувши в Саламіні, почали звіщати слово Боже в юдейських синагогах. Помічником же був при них Йоан. Пройшовши увесь острів аж до Пафосу, знайшли одного чоловіка, ворожбита, ложного юдейського пророка, на ім'я Вар-Ісус, який був з проконсулом Сергієм Павлом, розумною людиною. Цей, покликавши Варнаву і Савла,

хотів почути слово Боже. Але Елімас, ворожбит - так бо перекладається його ім'я - виступив проти них, і намагався проконсула від віри відвернути.

Тоді Савло, він же й Павло, повний Святого Духа, глянув на нього пильно і мовив: «О повний всякого підступу і всякого лукавства, сину диявола, вороже всякої правди! Чи ж не перестанеш перекручувати прості дороги Господні? Оце тепер на тобі рука Господня: ти станеш сліпим і дочасу не бачитимеш сонця.» І зараз же впала на нього темрява й морок, і він, обертаючися на всі боки, шукав, хто б його повів за руку.

Тоді проконсул, бачивши, що сталося, увірував, вельми здивований наукою Господньою.

Євангеліє від Івана 8, 51-59

І сказав Господь: «Істинно, істинно говорю вам: Хто мое слово берегтиме, повіки не побачить смерти.»

А юдеї йому: «Аж тепер ми збагнули, що ти таки навіжений. Авраам помер, і пророки, а ти твердиш: Хто берегтиме мое слово, той смерти не зазнає повіки. Невже більший ти, ніж Авраам, наш батько, який помер? А й пророки померли. Кого ти з себе робиш?»

Ісус відрік: «Якщо я самого себе прославляю, слава моя - ніщо. Отець же мій, про якого кажете: Він Бог наш, - той мене прославляє. Та ви його не спізнали, я ж знаю його. І

коли сказав би я, що не знаю його, був би і я такий, як ви, неправдомовець. Та я його знаю і бережу його слово. Авраам, ваш батько, сповнений був радощів звидіти день мій - і звидів, і втішився.»

Юдеї ж йому: «Ще й п'ятдесят років нема тобі, а ти Авраама бачив?» І сказав їм Ісус: «Істинно, істинно кажу вам: Перше, ніж був Авраам, Я є.»

І вхопили каміння, щоб кинути на нього, - та Ісус перейшов посеред них і полишив храм.

Розважання від Скинїї

Я ж знаю його. І коли сказав би я, що не знаю його, був би і я такий, як ви, неправдомовець. Та я його знаю і бережу його слово.

У дискусіях з юдеями Ісус твердо стоїть на своїх позиціях. Не піддається на провокації перейти на особистості чи образати у відповідь. Він непохитний у своїй ідентичності Сина, впевнений у своєму посланні, не ведеться на провокації та не сумнівається. Тема суперечок фундаментальна: хто Він такий? Яку вартість має Його слово? Що присутні мають почути, навіть будучи під небезпекою каменування? Такий впевненості можна позаздрити. Нам небагато треба, щоби похитнутися, наповнитися тривогами. Спротив деяких викликає в нас захисну реакцію. Або ми тоді замикаємося в просторі, який вважаємо безпечним, бо там знаходимо тих, хто думає, як

ми. Або відповідаємо жорсткістю, яка потім кам'яніє. Так ми забуваємо, що свою ідентичність синів та християн ми отримуємо, а не збудовуємо самотужки. Вона дозріває в міру нашої єдності з Отцем, життя словами Сина та довіри до мудрого проводу Духа. Ми не мусимо боротися проти інших, щоби окреслити власну ідентичність. Навпаки, це вона допомагає нам бути впевненими у випадку протистояння. Ми не мусимо вигадувати нові й складні слова, щоби описати, хто стоїть перед нами. Лише прийняти слова Христа і вживати їх з усією покорою. Ми не мусимо атакувати, ображати чи кидати камінням в інших. Треба лише бути готовими прийняти їх і не дати Божій Любові всохнути до розміру любові людської. Таким є спосіб не впадати в осуд, як противники Ісуса, яких Він викриває: кажете: *Він Бог наш (...) та ви його не спізнали.* Для нас також було б великою поразкою завжди казати: *Він Бог наш*, і відкрити, що ми Його не знаємо. Допоможи нам, Господи, сьогодні більше довіряти Твоєму Слову, щоби зміцнювати нашу ідентичність і так свідчити про Твою Любов у світі.

2 червня

Середа

Діян 13, 13-24

Ів 6, 5-14

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 13, 13-24

А з Пафосу ті, що були з Павлом, пустилися на море й прибули в Пергу Памфілійську, але Йоан, відлучившись від них, повернувся в Єрусалим. Вони ж, пройшовши поза Пергію, прийшли в Антіохію Пісідійську і дня суботнього ввійшли до синагоги й посідали. А по прочитанні закону та пророків наставники синагоги послали їм сказати: «Мужі брати, як маєте якесь слово втіхи для народу, скажіте.»

Встав тоді Павло і, давши знак рукою, мовив: «Мужі ізраїльські й ви, що боїтеся Бога, слухайте! Бог цього народу, Ізраїля, вибрав наших батьків і підняв угору цей народ, під час його побуту в Єгипетській землі, і потужньою рукою вивів їх із неї. І сорок років годував у пустині; вигубивши ж сім народів у землі Ханаанській, дав їм у спадщину їхню землю, майже по чотириста п'ятдесятьох роках. А після цього дав їм суддів аж до пророка Самуїла. Потім вони домагалися царя, і Бог дав їм Саула, сина Кіша, мужа з покоління Веніямина: сорок років. Та (Бог),

відкинувши його, настановив їм царем Давида, якому так засвідчив: Я знайшов Давида, сина Єссея, чоловіка мені до серця, що виконає всю мою волю. З його потомства, згідно з обітницею, Бог воздвиг Ізраїлеві Спасителя Ісуса, під час коли Йоан перед його приходом проповідував усьому ізраїльському народові хрищення покаяння.»

Євангеліє від Івана 6, 5-14

Підвівши ж очі й побачивши, що сила людей іде до нього, каже до Филипа: «Де хліба нам купити, щоб оцим дати їсти?» Мовив же так, іспитуючи його, знав бо сам, що має робити. Озався ж до нього Филип: «Хліба й за двісті динаріїв не вистачило б, аби кожному з них хоч трохи припало.» Але говорить до нього один з учнів, Андрій, брат Симона Петра: «Є тут один хлопчина; він має п'ять ячмінних хлібів ще й дві риби. Та що це на таку многоту!» І мовив Ісус: «Веліте людям сісти.» Було ж багато трави на тому місці. Отож посідали чоловіки - числом тисяч із п'ять. І взяв Ісус хліби й, воздавши хвалу, розподілив серед тих, що сиділи; так само й риби: скільки хотіли.

Коли ж вони наситилися, то мовив до своїх учнів: «Зберіть кавалки, що позоставалися, щоб нічого не пропало.» Отож зібрали - і наповнили дванадцять кошів куснями ячмінного хліба, які залишилися були в тих, що їли. Люди ж, побачивши чудо, яке сподіяв Ісус, заговорили: «Це справді той пророк, що має прийти у світ.»

Розважання від Скинїї

Сьогодні Слово Боже нам пригадує, як Ісус помножує хліби, щоб наситити народ, який до Нього прийшов. Господь знає потреби своїх дітей. Знає, чого потребують наші душі та тіла. Крім духовної поживи, Бог дає також і тілесну їжу.

Де хліба нам купити, щоб оцим дати їсти? Із відповіді Филипа: *хліба й за двісті динаріїв не вистачило б, аби кожному з них хоч трохи припало*, можна зробити висновок, що купити хліба, щоб нагодувати стільки людей, неможливо. Іншою є позиція Андрія: він розуміє, що п'ять хлібів і дві риби не вистачить *на таку многоту*, але довіряє цю справу Ісусові. Можливо, апостол Андрій думав, що Христос роздасть цю їжу найбільш слабким, тим, хто вибився з сил. Проте, Господь хоче нагодувати всіх, хто до Нього прийшов. Він знає, що всі потребують Його поживи.

Хлопчина, який мав п'ять хлібів і дві риби, віддав все, що мав, нічого не залишивши для себе. У результаті був нагодований він та ще й п'ять тисяч чоловіків. Ісус не створює їжу з нічого, вона вже не падає з неба, як манна. Господь помножує те, що Йому віддали, чим поділилися. Наситилися всі, та ще й залишилося дванадцять кошів. Господь щедрий, Його блага для нас ніколи не закінчуються. Мабуть, потрібно віддати Йому те, що маю, не залишати для себе нічого, довірити те, що, як вважаю, належить тільки мені. Тоді Господь дасть мені та тим хто біля мене.

У цій спільній трапезі можна побачити прообраз Євхаристії. *Узяв він п'ять хлібів і дві риби та й, поглянувши на небо, поблагословив, розломив хліби й став роздавати учням, щоб клали перед тими* (Мк 6,41). Після того, як всі наситилися, Ісус наказав учням зібрати все, що залишилося, *щоб нічого не пропало*. Пожива, яку дає Господь, не може пропасти, не може бути якимось чином зневажена. Лише їжа, яку дає Господь, може наситити нас, втамувати фізичний та духовний голод, підкріпити нас.

3 червня

Четвер

Свв. Костянтина і Олени

Діян 14, 20-27

Ів 9,39 - 10,9

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 14, 20-27

Та коли учні його обступили, він устав і повернувся у місто. Наступного дня вийшов з Варнавою в Дербу. А як звістили Євангелію в тім місті й придбали чимало учнів, повернулись назад у Лістру, Іконію й Антіохію, підсилюючи серця учнів і заохочуючи твердо триматись віри, бо через багато страждань нам треба ввійти в царство Боже. Вони настановили їм по церквах старших, а після молитви і посту, передали їх Господові, в якого ті увірували. І перейшовши Пісідію, прибули в Памфілію. Звістивши слово в Пергії, спустились в Атталію, а звідтіля відпливли в Антіохію, звідкіль були віддані ласці Божій на діло, яке довершили. Прибувши ж і зібравши Церкву, розповідали все, що Бог учинив з ними та як він відчинив поганам двері віри.

Євангеліє від Івана 9,39 - 10,9

І мовив Ісус: «На суд у цей світ прийшов я: щоб ті, які не бачать, бачили, а ті, які бачать, - сліпими стали.» Почули те деякі з фарисеїв, що були при ньому, і кажуть йому: «Невже і ми сліпі?» А Ісус їм: «Були б ви сліпі - не мали б ви гріха. Але що кажете: Ми бачимо, - то і гріх ваш застається.»

«Істинно, істинно говорю вам: Хто не дверима в кошару овечу входить, а деінде влізає, - злодюга той, розбійник! Хто ж увіходить дверима, той вівцям - вівчар. Йому одвірний відчиняє, і вівці слухаються його голосу, і кличе він своїх овець на ім'я, і виводить їх. А коли виведе всіх своїх овець, то йде поперед них, і вівці слідуєть за ним, бо голос його знають. Не підуть за чужим вони - втечуть вони від нього, бо не знають голосу чужих.» Сказав ото їм Ісус цю притчу, та вони не второпали того, про що він казав їм.

Тож Ісус іще раз промовив до них: «Істинно, істинно говорю вам: Я - двері для овець. Усі, скільки їх передо мною прийшло, - злодії, розбійники. Вівці й не слухали їх. Я - двері. Хто ввійде крізь мене - спасеться. Увійде він, вийде - і знайде пасовисько!»

Розважання від Скинії

Діяння Апостолів розповідають про св. Павла, котрий разом із Варнавою по дорозі додому відвідує щойно засновані

спільноти. Їх тривалість гарантовано свідомістю високої ціни Божого Царства — щоби увійти в нього, треба пройти через всілякі перешкоди. Тривалість гарантовано присутністю відповідальних, що вірять у Господа і ввіряють себе Йому. Євангелізатори йдуть далі, а Євангеліє повинно постійно проголошуватись новими євангелізаторами і пастирями. Ця турбота про майбутнє спільноти ніколи не повинна зменшуватися в Церкві, також і в наші дні. Церква є місійною по своїй природі, тому вона природно має поширювати Євангеліє всім народам.

Дорога повернення була накреслена для Павла попередньою працею. Під кінець він підбиває задовільні підсумки щедрих плодів місій, особливо ствердженням, що *Бог відчинив поганам двері віри*. Це — таємниця, прихована у віках. Таємниця до якої торкнулася вічність. Вона передбачена пророками, вже від Авраама, в потомстві якого будуть благословенні всі народи. Тепер ця таємниця відкривається і стає зрозумілою, незважаючи на всі пригоди, що трапилися на шляху.

Це все дає нам новий образ Бога і новий образ людства. Бог справді є Отцем усіх, а ми справді є братами, без поділу на раси, культури, релігії. Тепер вже не треба бути юдеєм, щоби стати християнином. Кожна культура має право залишатися собою і просякнутись вірою, адже спасіння походить з віри.

Просімо у Господа благодаті бути завжди місіонерами Євангелія, не боятися свідчити про Христа усім, кого

зустрічаємо. Світ потребує свідків більше, ніж вчителів, потребує бачити в дії Божу любов, потребує бачити братню любов. Саме це і означає жити як справжні християни, жити життям Господа, Воскреслого і присутнього між нами.

4 червня

П'ятниця

Діян 15, 5-34

Ів 10, 17-28

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 15, 5-34

Та деякі з секти фарисеїв, що були увірували, встали, кажучи, що треба їх обрізати та наказати, щоб берегли закон Мойсея. От і зібралися апостоли та старші, щоб розглянути цю справу. По довгій суперечці встав Петро і до них промовив: «Мужі брати! Ви знаєте, що вже віддавна Бог вибрав був мене між вами, щоб погани з уст моїх чули слово Євангелії й увірували. І серцевідець Бог засвідчив їм, давши їм Святого Духа, як і нам, і не вчинив ніякої різниці між нами та між ними, очистивши вірою серця їхні. Чого ж ото тепер спокушаєте Бога, бажаючи накинути учням на шию ярмо, якого ні батьки наші, ані ми не змогли нести? А втім, ми благодаттю Господа Ісуса віруємо, що спасемося так само, як ті.»

Затихла вся громада й почала слухати Варнаву та Павла, як вони розповідали про ті знаки та чуда, що їх Бог учинив був через них між поганями. А як вони замовкли, озвався Яків і мовив: «Мужі брати, вислухайте мене! Симон

розповів, як Бог спершу навідався до поган, щоб узяти з-поміж них народ для імени його. З тим згоджуються і слова пророків, як написано: А після цього я повернуся і відбудую намет Давида занепалий; я його руїну відбудую і знов його поставлю, щоб решта людей Господа шукала, і всі народи, на яких призване ім'я моє, - каже Господь, що чинить це, йому відоме споконвіку. Тому я думаю, що не треба турбувати тих із поган, що навертаються до Бога, але їм приписати, щоб стримувалися від нечистот ідольських, від розпусти, від задушеного та від крові. Мойсей бо з давен-давна має по містах своїх проповідників, що його читають у синагогах щосуботи.»

Тоді апостоли і старші разом з усією Церквою схвалили вибрати кількох з-між себе і послати в Антіохію з Павлом та Варнавою: Юду, званого Варсавою, і Силу, мужів-проводирів поміж братами. Вони написали і доручили через них ось що: «Апостоли і старші, брати ваші, братам з поган в Антіохії, Сирії та Кілікії, привіт! Через те, що ми чули, як деякі з нас, вийшовши без нашого доручення, потурбували вас словами та схвилювали ваші душі, то ми й постановили однодушно вибрати мужів і їх до вас послати разом з любим нам Варнавою та Павлом, людьми, що душі свої віддали за ім'я Господа нашого Ісуса Христа. Отож, ми вислали вам Юду й Силу, і вони усно викладуть те саме. Подобалось бо Святому Духові й нам ніякого більше не складати на вас тягару, крім цього необхідного: стримуватися від ідоложертвенного м'яса, крові, душенини

та розпусти. Ви добре зробіте, коли будете берегтися цього. Будьте здорові.»

Висланці ж прийшли в Антіохію і, скликавши громаду, доручили листа, а вони, прочитавши його, зраділи тією втіхою. Юда та Сила, які й самі були пророки, втішили і скріпили братів частим словом. По деякім часі брати відпустили їх у мирі до тих, що їх виспали. Сила задумав зостатися там.

Євангеліє від Івана 10, 17-28

І сказав Господь: «За те Отець мій мене й любить, бо я кладу моє життя, щоб знову його взяти. Ніхто його в мене не забирає, бо я сам кладу його від себе. Владу бо маю його покласти і владу маю назад його забрати; від Отця мого прийняв я цю заповідь.» Тож знову точилися суперечки між юдеями з-за тих слів. Численні з них мовили: «Навіжений він і з глузду з'їхав. Навіщо його слухаєте?» Інші ж: «То не навіженого слова. Чи навіжений спроможен очі сліпим зрячими робити?» Відбували тоді Обновлення в Єрусалимі. Зима була. Ісус проходжувався у храмі Соломоновим присінком.

Обступили його юдеї і йому кажуть: «Докіль же нас отак триматимеш у ваганні? Коли Христос ти, то відверто скажи нам!» Ісус же їм: «Казав я вам, та ви не віруєте. Дії, що чиню їх в ім'я Отця мого, - вони свідчать за мене. Та ви не віруєте, бо не з моїх ви овець. Вівці мої голосу мого слухаються і я їх

знаю: вони за мною слідуєть, і даю я їм життя вічне, і не пропадуть вони повіки, і ніхто не вирве їх із рук моїх.»

Розважання від Скинїї

Чому Ісуса називали навіженим? Чи може навіжений зцілювати людей, виганяти демонів і воскрешати мертвих? Тільки Бог може, у Його владі життя і здоров'я людини. Справжній навіжений, який з'їхав з глузду, і за себе добре подбати не може, не кажучи про ближніх.

Чи може навіжений ходити по воді, втихомирювати бурю, помножувати хліб і воду перетворювати на вино? Кому може бути підвладне і слухняне все створіння? Тільки Богові. Навіжений не нагодує голодних і не заспокоїть переляканих.

Чи може навіжений досконало знати Закон і Пророків, тлумачити їх правдиво і застосовувати так, що жоден книжник чи вчитель народу не зміг його спіймати в пастку?

Напрошується логічний висновок: Ісус є Богом, Божим Сином, бо те, що Він робить, людині не під силу. Цей висновок допомагає відповісти на інші не такі прості питання, що поставали перед Ісусовими обвинувачами. Чи може Ісус прощати людям гріхи? Чи може знати думки людей, бачити їхнє невірство і лицемірство? Чи є слова Ісуса правдою? Численні юдеї не могли прийняти ці слова, вмістити їх у своєму розумі. І це не дивно, Ісус говорить про духовні справи, які не можна перевірити чи доказати.

Людськими силами збагнути Божу правду і мудрість неможливо. Є вибір: повірити, довіритися, або відкинути і вигадувати нісенітницю, називати святе грішним, Творця здорового глузду – навіженим.

Чи можна Бога вбити? Чи може Ісус померти? Як творіння може знищити свого Творця? Для цього має бути добровільна згода. Ісус сам кладе своє життя в жертву за гріхи. Ніхто не в змозі забрати Його життя, тільки сам Ісус має владу його віддати і має владу його назад забрати. Такою є воля Отця: пожертвувати Сином, щоб спасти багатьох синів і дочок. Віддати Святого, щоб придбати грішників, очистити і освятити їх. Ісус добровільно страждає, щоб зменшити наші страждання, помирає, щоб повернути нам життя.

5 червня

Субота

Діян 15, 35-41

Ів 10, 27-38

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 15, 35-41

Павло ж з Варнавою лишилися в Антіохії, де вони з багатьма іншими навчали та звіщали слово Господнє.

По кількох днях Павло промовив до Варнави: «Повернімось і відвідаймо братів у кожному місті в яких ми були звіщали Господнє слово, щоб довідатися, як маються.» А Варнава хотів узяти з собою і Йоана, прозваного Марком. Та Павло вважав ліпше не брати з собою того, хто відлучився від них у Памфілії і не пішов був з ними на роботу. І виникла гостра суперечка, так, що вони розстались. Варнава взяв із собою Марка й відплив до Кіпру. А Павло, вибравши Силу, рушив у дорогу, переданий братами Господній благодаті. І проходив він через Сирію та Кілікію, зміцнюючи Церкви.

Євангеліє від Івана 10, 27-38

І сказав Господь: «Вівці мої голосу мого слухаються і я їх знаю: вони за мною слідують, і даю я їм життя вічне, і не пропадуть вони повіки, і ніхто не вирве їх із рук моїх. Отець

мій, який мені їх дав, більший від усіх, і ніхто не вирве їх з рук Отця мого! Я і Отець - одно.» Юдеї знов ухопили за каміння, щоб каменувати його.

Тоді мовив до них Ісус: «Багато добрих діл появив я вам від Отця мого. За котре з тих діл каменуєте ви мене?» А юдеї відповіли йому: «За добре діло ми тебе не каменуємо, але - за богохульство! За те, що, людиною будши, Бога з себе робиш!» Озвався до них Ісус: «Хіба не написано в законі вашім: Я сказав: ви - боги? Коли закон, отже, богами тих зве, до кого слово Боже було, - а Писання годі усунути! - то до того, кого Отець освятив і у світ послав, говорите ви: Ти богохульство вирікаєш, - бо я сказав, що я - Син Божий? Не вірте мені, якщо я не роблю діл Отця мого! Коли ж роблю, то, мені не віривши, ділам бодай вірте, щоб спізнали ви й увірували, що Отець у мені, і я в Отці.»

Розважання від Скинії

Варнава хотів узяти з собою Іоана, якого ще називали Марком, але Павло не вважав, що буде краще взяти з собою того, хто кинув їх у Памфілії і не пішов з ними на працю.

Діяння апостолів описують нам фрагмент сварки двох великих проповідників через третього. Як бачимо, не все йшло гладко і легко в Церкві колись, не все гладко й тепер.

Апостол Павло написав багато послань, які читаємо до сьогодні, привів безліч поган і юдеїв до християнства, не раз

був ув'язнений, а потім навіть убитий за Христа. Завдяки своєму лідерському характеру робив не лише великі місійні подвиги, але і спричиняв конфлікти.

Його самого довго не могла цілковито прийняти перша громада християн. Його боялися як колишнього найбільш небезпечного переслідувача. Але він дочекався того дня, коли йому повірили, і зробив для Церкви так багато, що книга Діянь апостолів стала майже його біографією.

Що ж не так було з Марком? Цього ми не знаємо, лиш бачимо, що він через свою слабкість покинув місійну команду на півдорозі. Павло, сильний і рішучий лідер, не дуже приймав слабінки інших.

Марка ж, за деякими згадками, вважають автором першого написаного Євангелія. Той, кого відкинув один із найбільших апостолів, кого визнали негідним, пише одну з найцінніших книг для Церкви.

Я теж часто маю спокусу визначати людей за їхніми перемогами і поразками, проте за досвідом людини, за її минулим треба бачити насамперед людину. Я ж не радію, коли хтось чіпляє мені ярлики минулих поразок, знецінює мої зусилля, відкидає мою допомогу та ініціативу.

Зараз ми не судимо Павла за його оцінку Марка. Зараз ми дивимося на себе і на свій досвід співпраці. Свій досвід Церкви, яка є матір'ю сильних і слабких, успішних та невдах, лідерів та простих виконавців. Ісус кожному дав

найкраще для нього місце і роль. І так важливо не перекреслювати людину через її поразку.

Можливо, саме завдяки Варнаві Марко не зневірився у своєму покликанні апостола. Саме завдяки Варнаві, тому милосердному другові слабких (що колись повірив також Павлові, якому не довіряли інші), ми читаємо Євангеліє від Марка, так легко написане для читача.

Павло потім усе-таки зустрівся з Марком. Коли всі його залишили, він пише Тимотею: *Один Лука зо мною. Візьми Марка й приведи з собою, бо він мені потрібний для служби* (2Тим 4,11).

Отож той, який колись був не гідний служби, тепер в очах Павла знову стає гідним. Господи, навчи мене цінувати кожного, кого зустріну.

Що таке Журнал Скинія?

Головна мета **Журналу Скинія** — допомогти людині пізнавати Бога через Святе Письмо.

Саме тому значну частину журналу займають щоденні роздуми над Словом Божим — біблійними читаннями за літургійним календарем УГКЦ. Ці роздуми є плодом особистої молитви їх авторів — священиків, монахинь, мирян, які так само прагнуть жити у ритмі життя УГКЦ, намагаються знайти відповіді на актуальні питання сьогодення. Окрім того, в **Скинії** є низка цікавих статей і розмов на окремо обрану тему.

Переглянути і замовити випуски **Журналу Скинія** (в електронному форматі) ви можете на сайті skynia.org

Нагадуємо, що ми пропонуємо розсилки:

- англійською та українською мовами
- за Григоріанським, Юліанським та Ново-юліанським календарями

Для індивідуальних користувачів

Скинія пропонує варіанти підписки на біблійні літургійні читання та розважання до них на кожен смак та потребу!

- Мейл-розсилка (лише на неділі та свята)
- Мейл-розсилка (щоденна)
- Розсилка в Телеграм (щоденна)

Для парафій та інших груп

- Ви можете **роздрукувати** або розмістити на вашому **сайті** файл **PDF** з розважаннями від Скинії, щоби парафіяни чи члени спільноти могли його легко завантажувати.
- Або ж ми надішлемо вам **QR-код** і **кнопку/банер** для сайту з посиланням на реєстраційну форму **спеціальної мейл-розсилки** для ваших парафіян чи членів спільноти.

Підтримай нашу місію!

Якщо тобі подобається те, що ми робимо, ти можеш підтримати нашу працю своєю пожертвою. Дякуємо!

[Картка Монобанк](#) / [Картка Приватбанк](#) / [PayPal](#)

Чому це важливо? Ми намагаємося зробити ціну підписки якомога більш доступною, але це означає, що цих коштів не вистачає на покриття всіх витрат.

В чому маємо потребу? Оплата праці перекладачів та членів редакції. Інші витрати (оплата сервісів, поточні витрати, податки тощо) сплачуємо з прибутків.

Звіт щодо використання пожертв можна буде побачити [тут](#).

skynia.tilda.ws | [facebook](#) | [twitter](#) | [пожертва](#) | skinia.ua@gmail.com